

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 193/2016
26.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ж.Б., због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.Б., адвоката М.Ч., поднетом против правноснажне пресуде Вишег суда у Краљеву Кж 424/15 од 29.10.2015. године, у седници већа одржаној дана 26.04.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.Б., поднет против правноснажне пресуде Вишег суда у Краљеву Кж 424/15 од 29.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву К 21/14 од 13.07.2015. године, окривљени Ж.Б., оглашен је кривим због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 30 дана. Истом пресудом окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 3.000,00 динара и приватној тужиљи О.Г. на име трошкова поступка плати износ од 100.210,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Кж 424/15 од 29.10.2015. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног преиначена је првостепена пресуда у погледу одлуке о казни тако што је другостепени суд окривљеног Ж.Б. за кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на новчану казну од 50.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, те је истовремено одређено да ће се ова казна, ако је окривљени не плати у наведеном року, заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, док је у осталом делу првостепена пресуда потврђена.

Против другостепене пресуде захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљеног Ж.Б., адвокат М.Ч., због повреде Закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези члана 438. став 1. тачка 10) и члана 453. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвајањем захтева за заштиту законитости донесе пресуду којом ће укинути другостепену пресуду и предмет вратити другостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу кога није обавестио о седници већа, као ни браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, у којој је размотрио списе предмета са пресудом против које је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.Б. је неоснован.

Бранилац окривљеног Ж.Б., у захтеву за заштиту законитости указује да је другостепеном пресудом на штету окривљеног повређен закон из члана 438. став 1. тачка 10) у вези члана 453. ЗКП, тако што је другостепени суд одлучујући о жалби браниоца окривљеног, а у ситуацији када надлежни јавни тужилац није изјавио жалбу против првостепене пресуде, изменио првостепену пресуду на штету окривљеног у погледу одлуке о кривичној санкцији тако што је окривљеном уместо казне затвора у трајању од 30 дана на коју је био осуђен првостепеном пресудом изрекао новчану казну у износу од 50.000,00 динара, која би заменом износила 50 дана затвора, што, према ставу браниоца, значи да је окривљеном изречена казна затвора у дужем временском трајању од оне на коју је осуђен првостепеном пресудом.

Из списка предмета произлази да пресудом Основног суда у Краљеву, окривљени Ж.Б. је оглашен кривим због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 30 дана, да је против ове пресуде жалбу изјавио само бранилац окривљеног, те да је пресудом Вишег суда у Краљеву Кж 424/15 од 29.10.2015. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног првостепена пресуда преиначена тако што је окривљени за кривично дело увреде из члана 170. став 1. КЗ за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осуђен на новчану казну у износу од 50.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, те је истовремено одређено да ће се ова казна уколико је окривљени не плати у наведеном року, заменити казном затвора тако што ће се на сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Врховни касациони суд налази да се бранилац окривљеног Ж.Б. у захтеву за заштиту законитости неосновано позива на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП у вези члана 453. ЗКП.

Наиме, систем казни у нашем кривичном законодавству прописан чланом 43. Кривичног законика, предвиђа да се кривично одговорним учиниоцима за извршена кривична дела могу изрећи ове казне: 1) казна затвора, 2) новчана казна, 3) рад у јавном интересу и 4) одузимање возачке дозволе. Дакле, према наведеној законској систематизацији казни и с обзиром на слободу или право које се казном одузима или ограничава и то слобода – казном затвора, а имовина – новчаном казном, произлази да је казна затвора у односу на новчану казну тежа казна. Стога се, наводи захтева браниоца окривљеног да је другостепени суд изрицањем новчане казне окривљеном уместо казне затвора, која му је била изречена првостепеном пресудом, повредио одредбу члана 453. ЗКП, и да је тиме учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП, оцењују неоснованим.

То што би се предметна новчана казна у случају да је окривљени не плати у одређеном року могла заменити казном затвора у дужем временском трајању од казне затвора, на коју је окривљени био осуђен првостепеном пресудом, по налажењу овог суда, не указује да је она тежа казна у односу на наведену казну затвора, јер је то начин извршења новчане казне до кога у смислу члана 51. став 2. КЗ, може доћи само ако окривљени не плати новчану казну у одређеном року, што представља будућу неизвесну околност која не може бити од значаја за међусобно упоређивање наведених казни по тежини.

На основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и члана 491. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.